Написав Іван Твердий
П'ятниця, 03 серпня 2007, 16:35

Від видимого образу до вічного Бога

У Біблії знаходимо обітницю, що чисті серцем побачать Бога. Чи може людина побачити Бога чи саме для цього існують ікони?

Людина за своєю тілесною природою схильна поклонятися чомусь видимому, до чого можна доторкнутися руками, що можна побачити очами. Тому Біблія, починаючи ще зі Старого Заповіту, спрямовує людей до пошуку вічного, невидимого Бога.

Хоча напочатку своїх пошуків людина може пізнати Бога через якісь видимі речі, через Його твориво: "...тому, що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив". (Рим. 1:19). Навколо нас у звичайному житті безліч можна побачити видимих доказів існування Бога. Кожне Його твориво є незаперечним доказом Всемогутності Божої. Ми можемо побачити це власними очима, збагнути це своїм обмеженим розумом.

Саме тому ап.Павло у своїй проповіді звертає увагу на святилище Невідомому Богові, яке поставили греки. Десь у глибині душі вони відчували, що існує Живий Бог, якого вони не бачили ніколи і ніколи не знали. І відштовхуючись від цього видимого ідола, Павло розповідає про Живого Бога, якому потрібно служити серцем, який не потребує ні служіння рук людських, ані храмів, рукою збудованих. Не проживає у цих храмах Господь. І далі св.ап.Павло каже: "Отож, бувши Божим тим родом, не повинні ми думати, що Божество подібне до золота, або срібла, чи до каменю, твору мистецтва чи людської вигадки. Не зважаючи ж Бог на часи невідомости, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися"(Дії 17:29-30). Людина може у своїх пошуках уявляти собі Бога в образі людини, чи голуба (біблійний символ Духа Святого), думати, що Божество подібне до образів, відображених у якихось творах мистецтва.

Але це може бути лише першим кроком у пошуках Бога, не можна на цьому зупинятися, бо інакше не буде жодного оправдання: "Називаючи себе мудрими, вони потуманіли, і славу нетлінного Бога змінили на подобу образа тлінної людини, і птахів, і чотириногих, і гадів" (Рим. 1:22). Це йде мова саме про тих людей, які свого часу шукали живого Бога, але зупинилися у своїх пошуках, не зрозумівши слави і величі Божої, якого не можна вмістити у якісь рамки, в образі творів мистецтва тощо.

Багато людей бачили Ісуса Христа у тілі, ходили за Ним, слухали Його. Але цього виявилося мало для пізнання Бога. Тому Христос звертається до учнів Своїх із такими словами: "А Ісус відповів і до нього промовив: Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець". (Матв.16:17). Тому завжди краще шукати нетлінного, невидимого, бо сказано: "І це скажу, браття, що тіло й кров посісти Божого Царства не можуть, ані тління нетління не посяде".(1Кор.15:50).

Людина, яка грунтує віру свою на речах видимих, дочасних, не може досягнути вічності. І блаженна та людина, яка погляди свої відвернула від речей видимих, від усього тлінного, а вірою спрямувала свій взір, щоби бачити невидиме, вічне, святе, щоб бачити Бога не очима тілесними, а вірою у серці своєму. Бо написано: "Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога" (Мат. 5:8). Тут йде мова саме про тих, які здатні побачити Бога чистим своїм серцем. Ось такі люди є блаженними. До цього ми повинні прагнути своїми бажаннями, цього повинні досягати серцем, очищаючи його від усього тлінного і земного, "бо видиме дочасне, невидиме ж вічне!" (2Кор.4:18).

Давайте не будемо зупинятися на своїх власних обмежених уявленнях про Бога, а прагнути до досконалого Його пізнання!

Іван Твердий